

O utrpení

Takého človeka, čo by nikdy nepoložil otázku, prečo Boh pripustí utrpenie, vari niet. Pýtame sa to hlavne vtedy, keď sa vlastná bolesť zdá neznesiteľnou.

Dĺžka ľudského života oproti priestoru, v ktorom čas nejestvuje, sa podobá okamihu. Duša sa podujme aj na tie najbolestivejšie úlohy, lebo vie, že čas na Zemi je krátky, no hodnota poznania je nesmierna.

Na prvopočiatku bola vo Vesmíre pozitívna a negatívna energia, pričom sa udržiavali v rovnováhe. Zrodom života a prvotných foriem vedomia Vesmír nadobudol schopnosť seba-uskutočnenia na vyššej, subjektívnej hladine. Jadro každej Duše bolo pozitívne. Bez skúseností sa niektoré Duše cez pokušenie stali príjemcami negatívnej energie. Vtedy sa zrodilo sebecko a s ním prišlo utrpenie.

Objektívny Boh sú Zákony Vesmíru. Po zákone rovnováhy, najdôležitejší zákon, ktorý sa vzťahuje na povedomie, je ten, že pozitívna energia je mocnejšia ako negatívna energia a negatívnej energii nie je dovolené zvíťaziť. Len vlastná túžba získať viac, rýchlejšie a ľahšie ako jej patrilo, prinieslo Duši utrpenie. Ďalším vstrebávaním negatívnej energie sa zrodila nenávisť. Zlo je však iba formou hlúposti.

Subjektívny Boh vznikol tak, že jeho povedomie prešlo ľudskou skúsenosťou a ako prvý sa naučil zákony a ako jediný ich ovláda všetky. K sebaobetovaniu prišlo v tom zmysle, že Božská Duša sa podujala preboriť bolestivú cestu poznania ako prvá, aby po nej

mohla previesť tých, čo majú odvahu ju nasledovať. Boh síce človeku ukáže cestu, a toho čo si to zaslúži, aj podporí, no kroky musí každý vykonať sám. Od človeka sa neočakáva, že sa ako Boh bude musieť naučiť všetko, ale to, na čo sa sám dá, sa musí naučiť bez chyby.

Boh uplatnil svoj dokonalý um pre blaho všetkých v tom, že vybudoval dokonalý priestor v ktorom prijme tých, čo zdolajú skúšky na tej ktorej hladine poznania. V jeho spoločenstve utrpenia niet, lebo sa tam dostanú len tie Duše, čo sa očistili od akejkoľvek negatívnej energie a súčasne sa stali odolnými pokušeniu na hladine, ktorá sa ich týka. Svätci odolajú každému jestvujúcemu druhu pokušenia. Boha sa pokušenie nedotkne.

Robenie omylov neprekáža úspechu, pokiaľ si človek uchová dobrú vôľu a dobrý úmysel. V tomto smere sa Boh skutočne díva na človeka ako na dieťa a snaží sa byť jeho Otcom. Mnohý otec si všimne, že povedať dieťaťu „nechytaj sa sporáka, lebo je horúci“, nemá zmysel, ak dieťa nechápe čo je to „horúci“. Jediným spôsobom ako naučiť dieťa čo je horúce, je nechať ho horúce skúsiť. Rovnako je to s pokušením na každej inej hladine. Boh, ktorý prešiel ľudskou skúsenosťou, to chápe a dáva príležitosti chyby naprávať. Utrpenie nie je vždy trestom zlých; rovnako môže byť znamením snaživej, či dokonca ušľachtilej Duše, ktorá má vysoké nároky sama na seba.

Z perspektívy Vesmíru sa všetka negatívna energia bude musieť prefiltrovať cez povedomie, aby sa ho povedomie na základe vlastného poznania a z vlastnej skúsenosti vzdalo. Aby sa mu stalo odolným, podobne ako sa používa vakcína proti chorobám. Negatívna energia spôsobuje zlo len keď je súčasťou povedomia. Mimo povedomia je negatívna energia neškodnou.

V bode, kedy sa subjektívny Boh stal konajúcim Bohom, ustanovil pravidlá, ktoré zrýchľujú proces tým, že stanovujú povolené množstvo pokusov pre každú Dušu, podľa hladiny kompetencie, na ktorú Duša ašpiruje. Čím vyššie, tým menej je možností opakovať chyby.

Božia veľkorysosť sa preukazuje v tom, že Boh skutočne dal každému to najcennejšie – jeho jedinečnosť a vlastnú voľbu. Aj život bez cieľa bol možný.

Pokiaľ ide o vstup do priestoru bez utrpenia, žiadne skratky ani prížmúrenie očka tam nie sú možné. Ak by boli možné, predstavovali by len ďalšie prvky nespravodlivosti a sebeckva a priestor naplnený blahom by sa znečistil. Každá Duša si sama musí vyvážiť svoju žiadostivosť po úspechu so svojím odhodlaním obetovať sa preň.

Práve tí, ktorí milujú Boha najviac, to preukážu tým, že sa mu snažia čo najviac priblížiť vlastnými výdobytkami a vlastnou prácou, v prvom rade na sebe samom a potom trpezlivosťou a láskou preukazovanou v snahe pomáhať druhým. Druhej Duši sa pomáha predovšetkým delením sa o vlastný um, povzbudením a preukazovaním pochopenia a citlivosti k jej potrebám, keď sa snaží kráčať po správnej ceste.

Nezriedka ľudia vyjadria dojem, že bolestivá skúsenosť ich urobila lepšími a ohľadupľnejšími. Človek, ktorý nikdy sám na sebe nepoznal utrpenie, ťažko pozná aj súcit.

Čo je šťastie?

Aj keby život jednotlivca pozostával iba z postupnosti skúseností ktoré by uvítal, pocit šťastia by sa mu vytratil zo života, lebo by neprichádzalo k zmene. To, čo má človek stále, považuje za samozrejmosť a časom si to nevšimne. Biele je bielym len preto, že existuje jeho kontrast. Podobne, pocit šťastia pozná len ten človek, ktorý poznal aj bolesť, alebo utrpenie.

V konečnom dôsledku nezáleží na tom, koľko príjemných chvíľ človek prežíval, ale na tom, že keď sa ocitne pri bode, kedy sa obzrie späť, si má možnosť povedať, že to stálo za to. Keď si z toho života aj niečo odnesie. Jedinú vec, ktorú si človek môže odniesť zo života, je bohatstvo a múdrosť Duše. Ten, kto na konci neľutuje skúsenosti, ktoré mu život predložil, bol múdрым človekom a mal šťastný život.

http://cathar.org.uk/slovensky_katar.asp

